

Mustan hevosen joulu

Oli narskuvan kylmä joulunaluksen pakkasyö. Tähdet kiiluivat viluisina taivaanlaella ja kelmeä kuu näytti suorastaan hytisevän. Jähmettynyt lumi paleli mäntyjen oksilla.

Pienen torpan pihamaa oli rikkumattoman hiljainen. Silloin tällöin kuului ainoastaan pakkasen paukahdus nurkasta tai läheisen järven jäältä. Hiillos oli hiipunut pirtin uunissa ja lepattava kynttilä puhallettu sammuksiin jo ajat sitten. Mustat akkunat tuijottivat ilmeettöminä huuruista maisemaa. Koko torppa nukkui syvää sydäntalven yötä.

Mutta ei sentään. Pihan perällä, pikkuruisessa laudoista kyhätyssä tallissa, kahahteli vielä jokin. Tonttuko siellä, näin joulun alla? Ei, vaan Musta, torpan ikäloppu ruuna, joka ahtaassa pilttuussaan apeasti järsi tiukalle vedettyä riimuaan.

Musta oli murheellinen. Sitä paleli niin, että säkä tärisi. Talli oli hatara, seinissä suuria rakoja, joista halla tunki säälimättä sisään.

Nälkäkin oli, ja jano. Ilkeä isäntä ei ollut jättänyt heinätukkoakaan vanhan juhtaraukkansa turvan alle, kaurasta puhumattakaan. Vesiämpäri oli umpijäässä.

Ei riittänyt enää evästä täysinpalvellelle kaakille.

Mutta kaiken tämän ennen niin uljas Musta olisi kestänyt, jos vain olisi voinut toivoa tulevaisuudelta jotakin. Mutta ei. Hevosen vaistollaan se tunsu, että kaikki oli nyt lopussa. Sen päivät olivat luetut, edessä matka makkaratehtaalle. Korkeintaan joulun yli ne sietäisivät, elleivät vilu ja nälkä sitä ennen tee tehtävänsä. Mutta sitten. Loppu.

Musta oli huomannut sen isäntäväkensä otteista. Ruoskaansa selkään soittivat ja kirosivat hevoseselle niin isäntä ja emäntä kuin poika ja tytärkin. Riistäjät, niitä ne ovat, kuohahti ruunan sisikunnassa.

Ja oli se kuullut isännän suoraan sanovankin: "Tuota mustaa hevosta me ei enää tammikuun savottaan oteta." Emäntä ja poika ja tytär ja koko kylänväki säestä kuorossa: "Ei oteta, ei oteta!"

Ainoa ystävä, naapurin öhytalon isäntä, kyllä ymmärsi vielä Mustan arvon, oli antanut sokeripalojakin. Mutta mitäs se auttoi, isännälle oli naapurikin sanonut, että omahan on asiasi.

Kaikki menee päin hevon häntää, totokin pannaan verolle. Perskärpäsiä tästä enää puuttuu, ajatteli polle-



polo katkerana ja heilautti häntäänsä kuin kiusalaisia hätistääkseen.

Mutta juuri silloin se havahtui synkistä mietteistään. Tallin nurkalta kuului jotakin. Tonttuko se siellä? Ei nytkään, vaan Suomen Kommunistisen Puolueen puheenjohtaja Aarne Saarinen, joka oli punapipo päässään tullut tervehtimään vanhaa ystäväänsä Mustaa.

Voi että hummalle tuli hyvä mieli. Eihän Aarnellaakaan tosin apetta ollut, eikä lointa lämmikkeeksi, mutta mukavasti se kylkiä taputteli.

—Mniih, mitä se Musta siinä, onko kylmä, onko? Elä välitä, ei se minullaakaan niin hyvin mene, se hörötteli.

—Iihaa, totesi Musta kuin kiitokseksi.

Niin oli oikea joulu tullut pienen torpan hataraan talliin ja sen kaltoin kohdellulle asukkaalle. Luontokappaleen mieli tulee vähästä iloiseksi, joten on asiallista muistaa eläimiä jouluna.